

margini de constelații

Ursu Marian Florentin

fantasme ancestrale mă bântuie-n ocult
când viscolele toate scrâșnesc acut în farduri
și caii de zăpadă mă poartă spre demult
când luna mai cădea în săbii printre arbori

spre noi se-ndreaptă poluri și năpustiri de vânt
și păsări boreale ne duc tot mai departe
și prin lunete oarbe mă chinui să te văd
când suntem prizonierii infernului lui Dante

ninsori rostogolite peste un glob de fier
prin inerția mută ne-apasă omoplații
și se-ncleștează munții rupându-se de cer
strivindu-ne de margini subțiri de constelații

iar printre orizonturi îți văd suavul trup
când purgatorii albe încep a se desface
și mai aud flagrante ecouri cum erup
din umbra care caută în tine-a se preface